

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 4. De magnitudine Dei, ùt est infinitus ignis, ac de spiritali quadam
cum ipso lucta animæ illum tenentis, & nolentis dimittere, nisi ei
benedicat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

collum. Fuit maxima consolatio, quam mea anima percepit ex ista gratia, & ingens lumen, mihi à DEO communicatum, de excellentia, puritate, & gloria huius sanctissimæ Dominæ nostræ. Mansi aliquamdiu quasi absorpta & sopita in illis sacratissimis brachijs, & quando fui expergefacta, inveni me unitam meo DEO, in illo ipsius Divino Esse, atque Dominus mandavit Angelis, ut me referrent ad meum locelum eodem modo, quo me abstulerant.

§. III.

ALio die (in Junio anni 1622) vidi Majestatem DEI Domini nostri summâ conspicuam magnificentiâ, undique circumdatam quâdam catenâ, quæ erat ex pretiosissimo auro, & in illa catena conspexi totum mundum, omnes res creatas, & meam animam. Vehementer mirabar, quòd viderem talem DEI magnificentiâ, omnesque creaturas unitas huic Domino, suo Creatori, & magnæ ipsius Majestati. Contemplata sum aliquamdiu hoc mysterium, & postea vidi, me illâ grandi catenâ circumdari à Domino triplici circumvolutione tam arcè, ut mea anima fuerit summè conjuncta DEO, penitusque ac totaliter me univerim cum Divina ipsius Essentia, ut per eam unionem quasi cum ejus-

dem Majestate coaluerim. Sic unita mansi satis diu, quoad usque me Dominus paulatim dimisit, & reliquit in eodem statu. Denique agendo alia vice cum DEO, vidi tria elegantissima specula; in duobus erant duæ facies, & in tertio Sol splendidissimus, in quo mihi Dominus per specialissimum lumen manifestavit mysterium Sanctissimæ Trinitatis. In duobus speculis cognovi, quomodo Pater generet Filium, communicando illi totam suam Divinitatem, ita ut sint unus DEUS; in tertio, quomodo Pater & Filius producant Spiritum Sanctum, qui est unus DEUS cum ipsis, deditque mihi ejusdem Majestas specialissimam secum unionem in his tribus Divinis Personis, durantem multis diebus, quibus continuo intra DEUM manebam.

Ista visio trium speculorum, quæ significabant distinctionem trium Divinarum Personarum, magis declaratur hoc addito, quòd duæ facies repræsentaverint, Filium, per æternam generationem, esse quasi imaginem & similitudinem sui Patris, in sua Divina Essentia, quæ est beatissima Facies DEI; Spiritum sanctum vero, spectatâ ejus Processione non procedere tanquam imaginem Patris & Filij, sed tanquam infinitum ignem amoris, repræsentatum per Solem, quamvis sit idem DEUS cum utroque, & habeat eandem cum ipsis faciem.

CAPVT IV.

De Magnitudine DEI, ut est infinitus ignis, ac de spirituali quadam cum ipso lucta animæ illum tenentis, & nolentis dimittere, nisi ei benedicat.

Mirabiles sunt lucta, & pugna spirituales DEUM inter & animam, quæ serivò addicta est orationi & contemplationi, præsertim quando elevatur ad eas cognitiones, & bona tam sublimia, qualia sunt commemorata. Modò anima adheret DEO, & non vult ipsum dimittere, nisi illi benedicat; modò vice versâ tam fortiter est unita DEO, ut tantam unionem

nequeat sustinere, obsecrèq; illum, ut ipsam relinquat ac dimittat; idque modis mysticis, qui deinceps referentur.

§. I.

DUm versarer quâdam nocte coram DEO (in Martio anni 1621.) videbam interruptè quendam magnum & pulchrum campum, in quo stabat valde alta & mirabilis scala, pertingens à terra usque ad cæ-

ad Cœlum, & descende-
bant in illa Angeli DEI, dicebantque mi-
hi: Hæc est scala Jacob. Ego, quia age-
bam cum DEO, modo meo ordinario,
neque memineram talis scalæ, attribue-
bam totum, sicut poteram, imaginationi:
sed in momento me inveni ad pedem ipsius,
cum nonnullis sanctis Angelis. Contem-
plabar illam à summitate deorsum, & ab
infima parte sursum, vidique juxta ipsam
magnæ autoritatis Personam, indutam
vestibus valde pretiosis, & ejus coloris, quæ
habet ardens ignis. Videbatur mihi esse
magnus aliquis Sanctus, & optabam scire,
quisnam esset. Tum accessit quidam An-
gelus ad meam aurem, dixitque mihi: Iste
est quidam sanctus Propheta: Mirabar
hoc audiens, & dicebam tacite: Quid ad
rem facit, videre Prophetam cum scala
Jacob? Tunc mihi dixit Sanctus, mani-
festans se mihi, quis esset, per speciale lu-
men: Anima, ego sum Propheta, nè du-
bites, & veni huc jubente DEO, ut te do-
cerem, quomodo hæc scala conscendatur,
animarumque ad ipsam conscendam,
ac proinde inchoabis ascensum: & quam-
vis videatur arduus ac difficilis; nè timeas,
ego enim, & hi sancti Angeli, hic præsen-
tes, te juvabimus in Nomine Domini. Atq;
hoc dicto Sanctus & Angeli me constitu-
erunt in primo gradu scalæ, ac incepit illam
unà cum ipsis conscendere. Ascendebam
lentè cum magno timore, quantoque pro-
gredebam ulterius, tanto timebam amplius
illius altitudinem: videbar enim mihi pos-
se ruere, nisi à comitibus meis sustinerer.
Hoc modo perveni usque ad Cœlum, quod
statim, ac à Gloriosi illius Sancti manu eū
benedictione fuit attactum, patuit, & ap-
paruit in ea cœlesti Jerosolyma quidam
magnus, vehemens, potens & comburens
ignis, ut tota illa cœlestis Patria videretur
ardere, & conflagrare Divino, terribili, ad-
mirabili, immenso, infinito ac potenti
igne, in quo aderat ipse DEUS, & tota
Beatissima Trinitas, se in ea specie ignis
comburentis ostendens meæ animæ, quæ
maximè correpta timore, tremebat. Su-
bito mihi fuit ab eo Sancto dictum: Ani-
ma, intra in gaudium Domini tui, & con-

fide in illo, ac noli timere. Audiens hæc e-
jus verba, incepit magis timere, & tremere,
ac dixi: Quid mihi dicis: quomodo in-
trarem ego, quæ sum debilis ac miserabi-
lis, exiguæque capacitatis, in illam sum-
mam Majestatem, in eum ignem infiniti
& comburentem, in illum DEUM fortem
& potentem? Nonne animadvertis
à me nequaquam sustinendum tantum,
DEUM, meque interituram, consumen-
dam, & in cinerem redigendam, in ipsius
conspicuum? Anima, agebat Sanctus, noli
turbari, noli languere, vel pigre cære: li-
cèt enim verum sit, DEUM esse fortem,
terribilem, omnipotentem, & infinitum,
est tamen etiam benignus, mansuetus, &
suavis, ac infinite bonus & misericors, hu-
miliavitque se, & factus est parvulus, ut
ipsum anima posset complecti, & eo reple-
re suam exiguam capacitatem. His dictis
fui corroborata, & animata, dixique: San-
cte mi, quid quaeso mihi faciendum est in
hoc ingressu, ecce enim jam eo. Respon-
dit Sanctus: Ingredieris ad tuum DEUM,
& statim ipsum fortiter amplecteris, strin-
gesque, ac dices: DEUS mi, ad te venio,
& in te volo manere, neque te unquam di-
mittam, nisi benedixeris mihi: Tecum
luctabor, mi DEUS, sicut Jacob, donec
mihi benedicas. Et si tibi dixerit in hac lu-
cta: Quid vis, Anima, quid à me petis? re-
linque me, ac dimitte ex tuis brachijs; no-
li propterea desistere à tuo proposito, vel
concidere animo, & esto constans; hoc
namque vult DEUS tuus, & dic illi, quod
tibi dixi, sunt enim verba ipsius. Atq; cum
hoc diceret ille benedictus Sanctus, intro-
duxit me suavi quâdam violentiâ in illam
immensitatem mei DEI, & in illum ignem
comburentem, intra quem fui fortiter u-
nita illi summo Bono, quod sum arctè em-
plexa, ibique mihi evererunt ea, quæ San-
ctus dixerat, in illis colloquijs DEUM in-
ter ac meam animam, & in Divino illo ce-
tamine, quod diu duravit, tandemque vic-
tus à sua bonitate, & misericordia, ma-
gnus ille DEUS mihi dixit: Anima mea,
bene certavisti, pro obtinenda mea nova
benedictione, quam tibi ego libenter volo
dare meo nomine, & mei Filij, ac Spiritus
sancti,

sancti, suscipe ipsam. Et dedit mihi suam sanctam benedictionem, dicendo: Benedicta eris anima in Cælo, & in terra, & in omnibus tuis operibus ac desiderijs, ac in quouis loco, & ubicunque fueris, in omni eo, quod toleraveris & possederis, totaque eris in me benedicta. Summo me solatio affectit hæc admiranda misericordia mei DEI ac Domini, & occupata fui à quodam somno spiritualissimo, ac si quiescerem post luctam, & fortem unionem, quam habueram. Deinde me Angeli paulatim reducerunt per scalam, ad cuius finem iterum vidi sanctum Prophetam, ac humi prostrata petivi ab illo sanctissimam ipsius benedictionem, quam mihi ipse peramanter est impertitus, & inde fui ducta ad meum angulum.

§. II.

Aliam luctam cum suo DEO, similem precedenti, habuit sequenti anno, hunc in modum: Cognoscebat, inquit, mea anima DEUM, habito speciali ipsius lumine, amabatque ipsum, & magnâ vi ac fervore volebat amplecti, atque comprehendere totum illud summum Bonum ac DEUM suum, & itâ ei uniri. Luctabatur cum his affectibus, & quia ingentia experiebatur bona, virtutem ac solatium, nolebat ipsum ullo modo dimittere, quantumcunque illum non posset comprehendere, dicebatque suo DEO: Non dimittam te, Dilecte meæ animæ, neque te debeo dimittere, nisi benedixeris mihi. Tum Dominus magni cujusdam & ardentis amoris præferens indicia: Quid petis, ajebat, à me Anima? dimitte me jam, & noli mihi vim inferre. Iterumque dicebat Divina Majestas cum ejusmodi amore: Quid à me vis Anima? vidēsne me hic? amplectere me, & quantum potes, reple tuam vacuitatem. Jam hoc dicebat, jam illud, & anima adhærebat suo DEO, cum quo luctabatur, dicebatque: Non te relinqua, neque dimittam ex meis brachijs, DEUS meus, nisi benedixeris mihi. Dominus autem respondit: Cave tibi, Anima, dimitte me, alioquin te sauciabo, & transfigam cor tuum. Fiat licet, ajebam ego, itâ

mi DEUS, fac, quidquid volueris, de me, quia ego te non dimittam: neque enim aliud scio, vel possum facere. Post hoc se, mea anima sensit transfixam & vulneratâ à suo DEO affectu amoris, quasi quâdam sagittâ, fuitque continuo, cum ingenti solatio, sopita somno quodam spirituali, ac unita suo DEO; & quando evigilavit ex hac Divina communicatione, atque illalucta, vehementer admirabatur talia Divinæ Bonitatis opera.

Benedictio quam anima petit, dum itâ luctatur, & certat cum suo DEO, est plenitudo cognitionis, & amor, quem tam avidè exoptat, & assequi conatur, ut meti nequeat comprehendere omnia quæ vellet, uti expressius apparebit in sequenti visione.

§. III.

*D*um, inquit, agerem aliquando manè cum DEO, fui, cum magno meo solatio, tota comprehensa à DEO, atque itâ in ipso conclusa, ut in amplo spacio loci, quod videbam & aspiciebam, fuerit DEUS, ac amplius DEUS, & ego manserim in medio illius summi Boni, quasi in medio vasti maris, ubi, quidquid videtur & aspicitur, est aqua, & amplius aqua. Postquam itâ fuissem aliquandiu constituta, recessit à me paulatim Dominus, ac dixit quibusdam Angelis ibi præsentibus: Sulcipite istam creaturam, quæ est fatigata, & debilis, ad vestra brachia, ut resumat vires, ac adferre illam huc ad me citò. Sancti Angeli me aspexerunt, & videntes me, adeo debilitatam, quasi dolerent meas vires, ostenderunt se quodammodo confusos, aspicientesque se invicem, contrahebant suos humeros, ac deinde dixerunt ad Dominum: Magne DEUS noster, faciemus, quod nobis mandas; sed debilitas hujus creaturæ nos reddit sollicitos, quia est tanta, ut nisi tu illam confortes, exanimandam putemus in ascensu. Ferte illam ad me, dixit denuò Dominus. Dum autem me vellent excipere suis brachijs, videbatur illis esse difficile, ut me possent movere ex loco, in quo eram, ac si esset, vel posset aliquod esse pondus, excedens eorû

M m

vires

vires. Hunc in modum, me obstupescen-
 re, aliquamdiu ostendebant se illam quasi
 difficultatem sentire. Dominus autem,
 descendit ad locum, in quo ego manebam,
 dixitque illis sanctis Angelis: Relinquitē,
 istam creaturam, quia ego ipsam movebo,
 ac deducam ad me. Illi continuo disces-
 serunt, & accedens Divina Majestas assump-
 sit ad se meam animam, atque diu subsi-
 stendo in eodem loco, dignatus est & ipse
 ostendere, me absq; notabili damno diffi-
 culter moveri posse, & elevari, spectatā meā
 debilitate. Post hunc raptum, Dominus
 Majestatis, tulit suā infinitā potentiā meā
 animam in ecstasi, ad cœlestem Jerosoly-
 mam, ubi illi constitutā in secretissimo
 penetrati Divinæ Essentiæ sui DEI fuit o-
 stensum, per lumen quoddam altioris or-
 dinis, & eo modo, quo aliās, Sacratissimū
 mysterium Beatissimæ Trinitatis, illa Pro-
 cessio Divini Verbi à Patre, & Processio
 Spiritus sancti à duabus Divinis Personis.
 Præterea ipsi fuerunt ostensa in hoc ma-
 gno Domino ac DEO omnia principalio-
 ra mysteria nostræ fidei, eorundemque
 valor, quantum anima potuit capere, ac
 DEUS illi voluit declarare, ut sunt, my-
 sterium Incarnationis, Ortus ex Matre
 Virgine, Passio & Mors JESU Christi Do-
 mini nostri, gloriosa ipsius Resurrectio, &
 Ascensio ad Cœlos. In his illustrationibus
 mansit diu, & Dominus ipsam deinde
 quasi à se paulatim dimittendo, posuit in
 manibus quorundam sanctorum Angelo-
 rum, ibi præsentium. Illi, exhibitā ma-
 gnā reverentiā Domino, ipsam suscepe-
 runt, & abduxerunt modicum à Divina
 Majestate, ac incepterunt sensim sine sensu
 elevare, usque dum illam constituerent in
 altissimo loco, ubi admirabunda sustulit
 oculos in altum, & conspexit amplam
 quandam ac eminentem bonorum infini-
 torum immensitatem, vidit immensam
 Potentiam, magnam Majestatem, sum-
 mam Veritatem, & quædam nescio qualia

bona, ac thesauros, quibus pares nunquam
 est contemplata, neque cognovit. Cum
 specularetur istam magnificentiam, ac tan-
 ta bona, incepit illa exoptare, extendebat-
 que procul brachia sursum, ut ea assequeretur,
 & obtineret, plurimumque idcirco
 fatigabatur, neque tamen se poterat red-
 dere ipsorum capacem, nec tanti thesauri
 locum habebant in ejus inanitate; quan-
 roque magis illos aspiciebat, & cognosce-
 bat; tanto ipsi magis evadebant immensi;
 & magis se advertebat esse incapacem ad
 assequendam vel penetrandam magnitu-
 dinem illorum Divinorum arcanorum.
 Sic diu luctabatur, & certabat cum suo
 DEO, donec illam tandem Dominus ma-
 gnarum miserationum, accommodans se
 ipsius debilitati, & impotentiam, in se ipso
 est complexus, instar suavis & accommo-
 datae ejus capacitati Unionis, atque hac ra-
 tione illam paulatim dereliquit in mani-
 bus suorum sanctorum Angelorum, qui
 ipsam susceperunt cum summa admirati-
 one, & cooperuerunt quodam velo, tuleruntque
 ad conspectum Christi Domini;
 cujus Divina Majestas illam intuita est be-
 nignissimis oculis, & cum eam videret ita
 accensam, & quasi ardentem, vehementerque
 sudantem, dixit Angelis: Abster-
 gite hoc velo sudorem istius Creaturæ, &
 confortate ipsam, neque abeat vacua ex
 ista Cœlesti Civitate, ac sine aliquo dono.
 Ego ipse hoc illi dare volo; acceptoque ra-
 mo palmæ ex manu Angeli, qui stabat jux-
 ta ipsius latus aliquantum retrò, dedit mi-
 hi illum, posuitque suammet manu in pecto-
 re, dicendo: Accipe, Anima, istud donum;
 quod ego suscepi cum maxima reverentiā
 & admiratione, venerabarque illud, & ap-
 primebam mihi fortiter. Deinde dixit
 Dominus meis Angelis: Accipite hanc A-
 nimam sic à me exornatam, ac deducite il-
 lam sollicitè, & reponite in suo loco, donec
 adveniat tempus à me constitutum, pro
 ipsius migratione; feceruntque ita.

